HERRENS TÅLMODIGHED

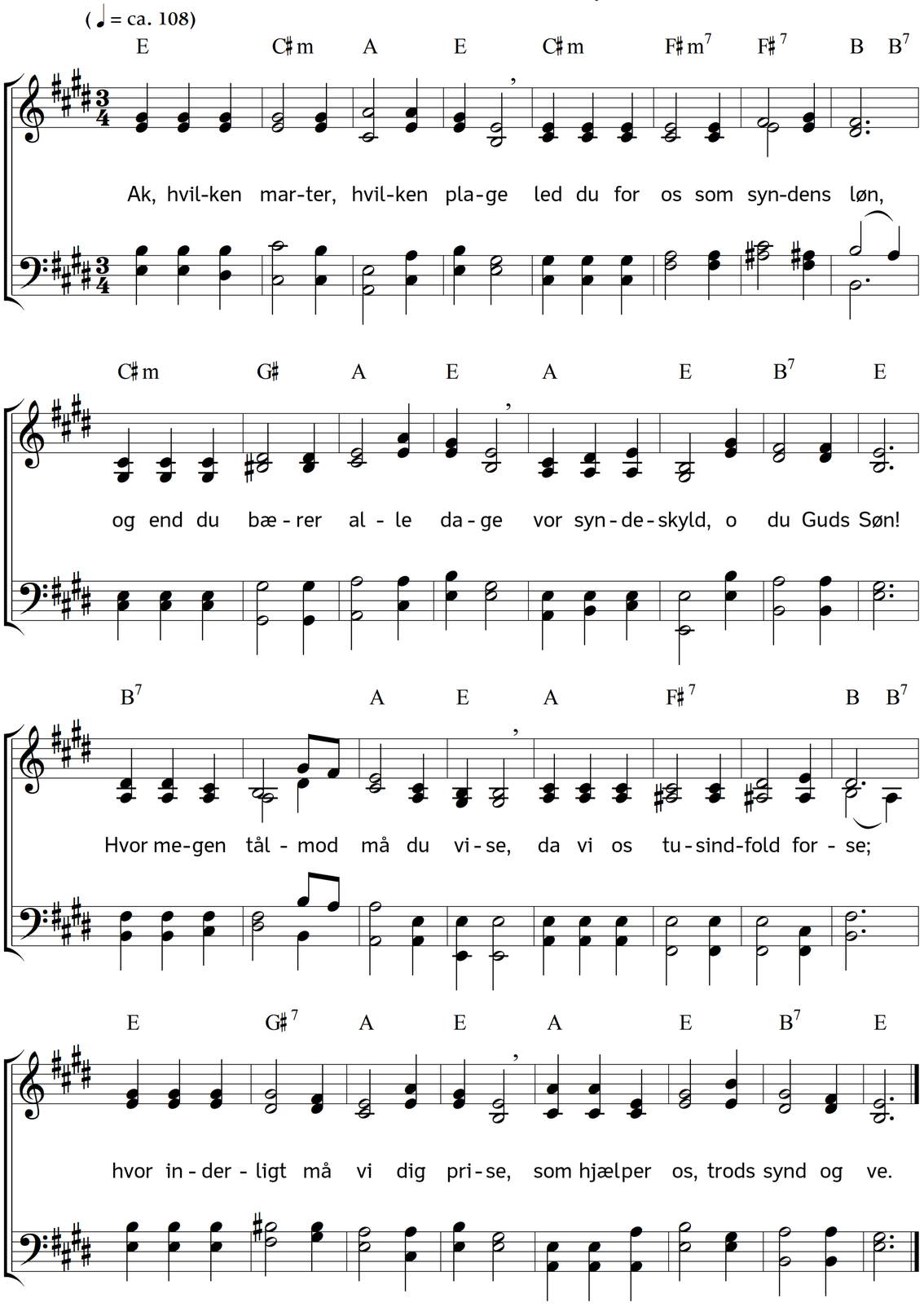

2. Og dog, hvor sjældent løftes tanken
mod dig, o Gud, ved ord og dåd!
Hvor trægt vi færdes dog bag skranken,
som sattes ved dit vise råd!
Og dog vil ondt jeg ikke hade,
ak, og det gode elske ej,
og ikkun langsomt det forlade,
som dig ej tækkes på min vej?

3. Ak, var dit sind mod os det samme
som vort, kun ubestandighed,
blev kold din kærlighedens flamme,
så hurtigt som vor kærlighed,
vil med vort eget mål du måle,
ej lade nåde gå for ret
og for en tid vor uret tåle, –
da stod det med vor sag kun slet!

4. Hvem er, o Gud, som du tålmodig
mod dem, der sig så tit forså!
Hvem synder vel som vi så blodig
når end uvillige vi stå!
O Herre, mildt du os må råde,
o riv os af vor træghed ud;
giv sjælen vinger af din nåde,
at den kan flyve til sin Gud.

5. Du nådigen mod os dig vender,
o sign vort hjerte, styrk vort mod;
ret atter op de svage hænder,
før atter frem den trætte fod.
Lad mig, en ørn, mod himlen fare
med troens stærke, rene ild,
lad mig for verden åbenbare
dit ord, der aldrig leder vild.

6. Vort ønske selv du mildt frembære,
det gælder jo din Faders navn;
det gælder jo din egen ære,
idet du virker dines gavn.
Thi man ved os jo dig kun laster,
dig og din høje herlighed, –
giv, at jeg aldrig modløs raster,
men stræber frem mod evighed!

Tekst: Carl Johann Philipp Spitta. Oversættelse: Chr. B. Grev Reventlow. Musik: Johannes Thomas Rüegg.
Copyright © 2017 Johannes Thomas Rüegg. Kilde: www.christmysong.com/133/